

mark hører til blandt de lande i verden, der rent faktisk bruger 1 pct. af bruttonationalproduktet på ulandsbistand i en tid, hvor interessen for at nå det mål må siges at være vigende.

Vi har i Det Radikale Venstre arbejdet for og med ulandsbistand i mange år. Vi har ikke altid fået helhjertet opbakning fra Folketinget, men det er lykkedes for os at holde fast i målsætningen, og jeg behøver ikke at gentage, at det vil vi blive ved med.

I øjeblikket yder Danmark 10 mia. kr. af vores statsbudget til formålet, og det er vigtigt for os, at vi både fastholder det og samtidig holder fast i, at fordelingen af midlerne skal være sådan, at 50 pct. går til den multilaterale bistand, mens de øvrige 50 pct. går til bilaterale projekter.

Når vi holder fast i denne fordeling, er det bl.a. af hensyn til, at de multilaterale midler går til hjælp ved hungersnød og miljøkatastrofer og i den sammenhæng til nødlidende befolkninger – og ikke mindst de mest underprivilegerede, nemlig kvinderne og børnene.

Det er FN – som en verdensomspændende organisation – der er det forum, der påtager sig at formidle det samarbejde på globalt plan, som sigter mod at arbejde med løsninger på de enorme problemer, kloden og dens befolkning har. Så det er derfor naturligt, at man fra dansk side slutter op om og peger på sammenhængen mellem denne konference og de forudgående – særlig Wienkonferencen og Kairokonferencen – samt ikke mindst det sociale topmøde i København, der fastslog, at vi ikke når vores mål uden at placere kvinderne i centrum for den sociale udvikling.

Uden kvinderne kan fattigdomsbekæmpelsen ikke gennemføres, og derfor skal der arbejdes aktivt også med lokale projekter for de allerfattigste. Kvinderne skal have uddannelse, så de bliver i stand til at få den magt og indflydelse, som det særlig i den tredje verden skorter på.

I den Platform for Action, der bliver en vigtig del af kvindekonferencen, skal Danmark derfor støtte formuleringer, der sigter mod uddannelsesaspektet for kvinderne, som noget af de allervigtigste.

Herudover er det vigtigt at få understreget aspektet girl child i erkendelse af, at pigebørn i den fattige del af verden først får mad, når drengene har fået, bliver udsat for lemlæstende omskæringer, får ringere skolegang og uddannelse – hvis de overhovedet får nogen – udsættes for prostitution og menneskehandel. Børns rettigheder er fastslået i en FN-konvention på

samme måde som menneskerettighederne, men man kan jo sætte spørgsmålstegn ved overholdelsen af den.

Jeg skylder samtidig at sige, at det ikke mindst var et dansk initiativ – med alt det fodarbejde, der hører til – at kvinderne og deres forhold blev ordentligt placeret i slutdokumentet på Wienkonferencen.

Statsministeren, der jo også er ligestillingsminister, fokuserede i sit indlæg på de resultater, vi i Danmark har nået på ligestillingsområdet.

Kvindehistorien i Danmark er et spændende kapitel, som godt nok ikke er på dagsordenen i dag, men jeg synes, det bør nævnes, at ud over de resultater for ligestillingen, der blev opnået på FN-kvindekonferencen i 1975, så har EU også en væsentlig indflydelse på ligestillingspolitikken i Danmark. Det var to EF-direktiver – først om ligeløn og siden om ligebehandling – der sidst i 1970'erne gav Danmark en ligestillingslovgivning, som jeg faktisk ikke tror vi havde fået uden EF.

Den danske ligebehandlingslov og loven om ligeløn er implementeret i direktiver, som dette Folketings kvinder siden har arbejdet meget dygtigt med at udbygge; det skal de have tak for. Vi har alt det, som mange andre sukker efter: ordentlige barselsregler, beskyttelse i afskedigungssituationer osv.

Hvis det alene var et spørgsmål om lovgivning, så ville vi også have fuld ligestilling i Danmark. Men der er stadig væk nogle holdninger, der skal flyttes, og nogle uddannelser, der skal gennemføres. Når det er sagt, så synes jeg, at vores problemer er små i sammenligning med de eksistentielle problemer, som kvinder i store dele af verden har.

Jeg vil slutte med at sige, at vi naturligvis støtter den dagsorden, vi selv er medforlagsstillere til, og stemmer imod den af Fremskridtspartiet foreslåede dagsorden.

Bruno Jerup (EL):

Denne konference er den fjerde internationale kvindekongress i FN-regi, men er i realiteten kun én ud af mange konferencer om forskellige sider af kvinders rettigheder og ligestilling med mænd.

Som ved alle FN-konferencer ligger der et omfattende dokument, som er skrevet i et særligt FN-sprog, men det mest problematiske ved det foreliggende dokument er, at der er utrolig mange kantede parenteser, og ser man på alle disse parenteser, vil det tilsammen være et kæmpetilbagekald, hvis de ikke ophæves.